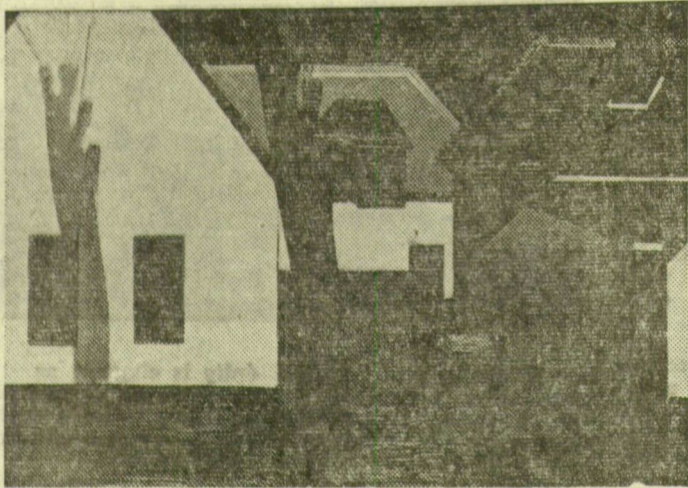

A XI. SZEGEDI NYÁRI TÁRLAT

Ircsik József

Délután

Hézső Ferenc

Özvegyasszony háza

Zoltánfi István

Nagyanyám

Fodor József

Hótakaró

Somogyi János

Vízre néző

VASÁRNAPI MAGAZIN

TURMIX

Leánynézőben

A párizsi rendőrség házkutatást tartott egy áruházi tolvajnál lakásán. Megtaláltak egy teljes menyasszonyi öltözetet: ruhát, fátlyat, koszorút. A tolvaj pirulva vallotta be: „Az a szándékom, hogy rövidesen férjhez megyek.” A hölgy 72 éves.

Csere

Egy marseille-i orvos ruhaszekrényéből egy tolvaj elvitt egy nyári öltönyt, és helyette beakasztott egy szépen kitisztított és kivasalt frakkot, amelyet néhány hónapja ugyanonnan „kölsönzött” ki. Magyarán: az elvett ruhát a tolvaj a szék alá rejtette, és a frakkot a szekrénybe akasztotta. „Kérem, értse meg, itt a nyár.”

Csúcstartó

A „bukási” rekordot Angliában a 61 éves Miriam Hargrave tartja. Most fel akarja adni a harcot. Harmincnyolcszor kísérelte meg megszerezni a gépjárművezetői jogosítványt, de a szigorú vizsgáztatók minden alkalommal visszautasították. A legutóbbi bukás után kijelentette: „Nem hiszem, hogy még egyszer megkísérlem.”

Égészségére

Az Új-Delhi-i vámvivatalban hiába kutattak át a fináncok egy csempészt, az aranyat nem találták meg. Hirtelen azonban heves gyomorfájdalmak fogták el a csempészt. Az orvosok a kórházban 1,2 kg aranyat hoztak napvilágra, amelyet a páciens a vámvizsgálat előtt lenyelt. A csempészt diétára fogták — a fogházban.

Árleszállítás

A skóciai Perth városának parkjában eddig 3 schilling volt a tiltott fűre lépés büntetése. Egy szép napon új táblákat állítottak fel, amelyek már csak 1 schilling büntetést helyeztek kilátásba. A városi tanács ülésén egy felháborodott kérdésre az illetékes tanácsnok kérte, fontolják meg, hogy 3 schillingért még soha és sehol, egyetlen skót sem lépett tiltott helyen a fűre.

Talpraesett válasz

„Tegyük fel, hogy egy léghajó után van három kiváló, világhíres emberrel, és pedig Edison-nal, a feltalálóval, Pasteur-rel, a bakteriológussal és Balzaccal, az íróval. Mindegyik sokat jelent az emberiség számára. A léghajó veszélybe kerül, és csak úgy menekülhet meg, ha a három közül az egyiket a léghajóból kidobják. Érett megfontolás után Ön kit választana?”

Ezt a kérdést tette fel egy francia újság olvasóinak. A szerkesztőségbe rengeteg válasz érkezett. Ezek mérlegelték a kiváló utasok értékét és összehasonlították érdemeiket.

Az első díjat — a kététes tengerparti üdülést — elnyert válasz azonban a zsűri döntése szerint ez volt:

„Természetesen a legkövérébbet.”

Vincze
András

A HEGYMÁSZÓ

Vannak, akik hegyekben születtek. Naponta felmennek a csúcra és messzlátanak, arcuk örömteljes, néha szomorú, de szívük mindig melegen dobog.

Nem kiáltoznak — emberek fent vagyok a csúcson, micsoda pokoli munkába, elszántsba, ravaszkodásba került amíg a sik-ságról ide feljutottam. Emberek, én most fent vagyok, fent, megérdemlem a lentiek csodálatát.

Emberek veszik körül őket, azok, akik a lapályokon születtek, akik mégis hegyeket akarnak mászni, holott a lapályon elhagyták szorgos munkájukat, amire valóban képesek voltak. A gabona ritka, a gyom nyomokban serken, nem az én életem az a lapályi élet — mondják ingerülten és hegyászó bakancsaikat igazgatják, vashegyű botokkal kelnek útra, fel, a magasságokba, amit nem is ismernek, azt képzelik ott rendkívüli boldogság vár rájuk, dicsőség, sok pénz, hódolat, végső emberi kiteljesülés.

És mennek hátizsákokkal, tele szakkönyvekkel, fényképekkel a csúcson élők természetrajzával és hiteles jelvényekkel, elszántsan tiporják a hegylakók virágait, beleütököznek fáikba, kivágják, sziklákat robbantanak és egy hegylakó elestén diadalordításban törnek ki.

Mennek még följebb.

Lúdtalpak sajog, agyukban ezernyi emlékkép nyüzsgő a Nagy Tettek és a Hírnév Babérágairól. Dühösek rájuk.

Majd mi elsöpörjük őket, mi is jogosultak vagyunk, nekünk is jár morogják, és erősen beledöfik egy szép álmokat dédelgető hegylakó vékonyába vasvégű botjukat.

Minket mindig elnyomtak, mi tudjuk igazán mi a dolgok veleje, a mi szánkából, ami kezünk nyomán az alkotás az igazi, ami eddig volt ez család, kiváltságosak privilégiuma. De agyukban egyre zibonganak a hegylakók tettei, ők maguk semmiféle újabb tetteket nem tudnak elképzelni — de sebj, majd a csúcson meglátják mi a tenni-
való.

Ejnye, morogják, mi ez, itt nagyon meredek, kemény a szikla, ritka a levegő és ni csak, most innen fentről semmi egyebet nem látni, mint a lapályt, ahol kazlakat raknak, gyerekek csigát szednek, öregék ülnek a ház előtt kispadon, mások permeteznek, fákat hernyóznak, egy legény húzódik a házmögé egy vonakodó leányzó, katonák kúsznak robbanó felhőkben, épületeket építenek, autók vonulnak. De hát ez — de hát ez a mi régi lenti világunk, amiből fogcsikorgatva menekültünk az oromra és most ebből mit lehet csinálni? Ezt énekeli, játszik, fessük?

Itt valami becsapás van.

Valaki kitalálja — másolni kell a hegylakókat, az oromra születetteket, kicsit itt-ott változtatni, aztán fő a — kereskedelmi érzék. Neked van komám fent ismerősöd, nekem is a hivatalban, ott, nekem nem kell segítség, megfelezem majd a vételárát.

És némi zibongás után megfelelő korszerű ruhában és hajjal és modorban és élelmesen berendezkednek az ormon, Szatócsként berendezkednek, egymásra irigykednek, lótnak-futnak, mindenütt ott vannak, ahol valaki tart egy beszédet, ahol egy Fejjes elmegy, óh, jó ha az embert látják.

Szívükben garas van és kezükben nem jó szerszám, hanem idegen toll, amit nem haboznak mellükre tűzni.

Lassanként az emberek őket tartják az igazi hegyászóknak és ők rezervátumokba hajtják a kilátástól megfosztott hegylakókat, akik sötét mélyedésekben olve lehunyt szemmel tovább álmodják a tenni-
valót, létrehozzák az alkotást és fejük alá teszik, jó lesz ez még nekik, a testvéreknek, lent, akik most hamuval táplálkoznak és azt hiszik kenyeret harapdálnak.

De a hegyászok nem tudnak minden csúcsot megmászni. A kilátászók is felkelnek és leteszik a nép asztalára dolgaikat amitől annyira rettegnak a hegy-

mászók. És mindenki látja a hamu és a kenyér közötti különbsé-

addig csúrik csavarják a dolgot, amíg ők is ott maradhatnak. Tollaikat is megtarthatják. És hiába vannak tisztánlátók, akik tiltakoznak, olyan sokan vannak a hegyászó akarnokok, hogy szavuk elvész.

Idegen tollaikat lengetik és nagy csörtetéssel rohannak egy másik csúcs felé.

De nem ilyen kétségbeesett a helyzet. A kinyomott hamut, a vászonra kent hamut, a kiüvöltött hamut, a játszott hamut nem olvassák, nem nézik és nem hallgatják az emberek. Akik a kazlakat, házakat, csókokat tettek, Akik ismeretlenül élnek és dolgoznak emberi módra, örömmel, az otthonért a gyerekekért, a vállalatért, a hazáért, az internacionalizmusért. Akiket a csúcson levők látnak, akiket a hegyászok nem tartanak megőrkítésre méltónak. Gondolataikat köznapinak tartják, pedig — ez maga az élet.

És hiába szerződteknek újabb eladót, csinálnak neont, új kereket, díszleteket — a közönség nem vesz róluk tudomást, elég volt már a hamuból, amit kenyérként sóztak életükre.

Hej hegyászok, emberséget! Hej hegyászok, eredeti fájdalommal született szavakat, színeket, gondolatokat, hej hegyászok — nem a pénzért, nem a hírért, nem! Hej hegyászok, hátha levetnétek a bakancsot, eldobnátok az érvényesülés vashegyű botjait — és — uramisten, rájönnétek valamire, például arra, hogy milyen emberséges, nagy dolog szántani, gépeket kezelni, tanítani, szóval menjete vissza életetek és képességeitek telkére és építsetek fel azt a valamit, amit csak ti vagytok képesek, és amit elvár tőletek mindenki. Álljon helyre lelketekben az egyensúly. Vége lesz a törtetés okozta idegösszeomlásnak, barátok ellenségévé változtatásának, hamis tevékenységnek, látszatelének.

Az igaz dolgok csendben születnek. Mindegy, hogy kopár szobában, vagy elegáns szobában. Ez a létrehozott dolog nagyságán nem változtat. Lehet lemondással, lehet ujjongva létrehozni, ez már a hegyre való egyéni adottságaitól függ. Sajnos, összezavarták a dolgok ítéletének hogyanját és mikéntjét, ezért nehéz szétválasztani, de azért tudok valamit mondani a habozóknak: azt szeressétek, ami segít nektek, amire azt mondtátok — pont így van, ami bajaitokban vigasz és erőt adó, ami tápláló, amit szívesen kézen fogtatok.

— Kedves barátom, csak nem engem akarsz megfúrni? Nem hittem volna rólad.

— Semmi esetre sem, te nem értetél meg, miről beszéllek.

— Tíz perce hallgatom. Irigy vagy.

— Mit irigyelnék? De te ezt nem érted. Várjál csak, hová szaladsz?

— Becsukom az ablakot, mit gondolsz, az egész környék meghallja, miket beszélsz, és képesek elmondani engem. Vigyáznunk kell. Na, most magyarul meg nekem, mit akarsz velem. Álom elébe. Istenemre, nem hagyom magam.

— Add ide a szívedet.

— Hogy? Félrebeszélés. Akkor meghalnék. Szív nélkül...

— Mit félsz? Hát nem oda kell adni a szívet? Te ezt nem tudod? Mindig, mindenkinek, folyton folyvást. Ez a dolog lényege.

— Szervezés, összeköttetés, elegáns megjelenítés, ami kell a piacnak, fellépés, na látod, pupák — nem szív. Szív. Nem vagy te is véletlenül az előbb emlegetett hegylakó-közül való? Haha-ha, hegylakó! Mit akarsz ezzel a hegylakósággal?

— Semmi, igazán semmit. Erre jártam, kicsit beszélgettem veled.

— Mäskor vigyázz magadra. Félreérthetnek. Én nem. Barátom, nincs semmi hézag. Nézd. Párizsban jártam tavaly, ezt nézd meg. Ez ruha. Ez anyag. Ez valódi, valódi angol szövet. Tapintsd meg. Nálunk ez egyáltalán nem kapható. Egy-két londoni szabó számára készült. Diplomataszövet. Hehe.

— Megérted, hogy elutaztál, sokat segít fejlődésedben.